

Olgierd Wojciech Brzeski urodził się w Poznaniu, 19 lutego 1921 r. Jego ojcem był Leon Brzeski, który po I wojnie światowej założył w Poznaniu Bank Brzeski-Załuski, a w 1921 roku Bank Cukrownictwa. Matką Olgierda była Anna Braunek, córka właściciela majątku Babin koło Środy Wielkopolskiej. Miał dwoje rodzeństwa: siostrę Izabelę i brata Tomasza. W Czapurach, podpoznańskiej rezydencji Brzeskich, stawiał pierwsze kroki jako „gospodarz”, uprawiając wydzielony kawałek ziemi i uzyskując własne pieniądze. Wychowany był, mimo zamożności rodziców, w duchu skromności i umiarkowania.

Początkowo pobierał nauki w domu. W 1938 r. podjął naukę w prywatnym gimnazjum im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W okresie wakacji często odwiedzał ciotkę Stefanię, żonę Stefana Lutomskiego, właściciela majątku Grzybowo koło Wrześni. Tam, zainspirowany wykopaliskami w Biskupinie, zainteresował się tzw. „szwedzkimi okopami”. Wykonał wewnątrz wałów wykop o wymiarach 2 na 2 m. Znalazł w nim m.in. fragmenty ceramiki pochodzące z X wieku. Wyniki swoich prac opublikował w piśmie „Z Otchłani Wieków”.

Informacje o zbliżającej się wojnie skłoniły ojca do wysłania rodziny na wschód, do Lublina. Po kilkudniowej tułaczce po kresach wschodnich, uciekając przed wojskami niemieckimi i radzieckimi, Olgierd wrócił do Poznania. W obawie przed represjami i groźbą wysłania do Niemiec na przymusowe roboty postanowił przedostać się na zachód, do tworzonych we Francji oddziałów Wojska Polskiego.

Wiosną 1940 r. dotarł do Bressuire we Francji, gdzie zgłosił się do wojska jako ochotnik. Został wcielony początkowo do III, a później do II, Dywizji Strzelców Pieszych, dowodzonej przez gen. Bronisława Prugara-Ketlinga. Wobec decyzji dowództwa francuskiego o zaprzestaniu obrony, oddziały, w których walczył Olgierd, przekroczyły granicę szwajcarską i zostały internowane. Z inicjatywy gen. Prugara-Ketlinga władze szwajcarskie stworzyły internowanym możliwość kształcenia się. Olgierd, któremu wybuch wojny przerwał naukę w szkole średniej, z ochotą skorzystał z nadarzającej się szansy. W ciągu roku zdał maturę, a następnie podjął studia na wydziale chemii Związkowej Wyższej Szkoły Technicznej w Zurichu. Po uzyskaniu tytułu inżyniera chemika, został przyjęty do zespołu badawczego, zajmującego się antybiotykami. W 1948 r. obronił pracę doktorską. Jako dobrze zapowiadający się chemik znalazł zatrudnienie w wielkiej firmie farmaceutycznej w Bazylei. W 1950 r. przybył do Kanady, gdzie rozpoczął pracę w filii tejże firmy. Awansując na coraz wyższe stanowiska kierownicze, przekształcił ją w olbrzymi koncern. Jednocześnie nieustannie się kształcił. W latach 1960-1970 studiował administrację przemysłu w Montrealu. W 1970 został prezesem i dyrektorem naczelnym Sandoz Canada Inc. Stanowisko to zajmował przez 17 lat, do czasu przejścia na emeryturę.

Przez cały czas pobytu na obczyźnie nie zapominał o Polsce. Już w Szwajcarii brał udział w życiu Polonii, a nawet założył Kółko Polskie w Bazylei. Po przyjeździe do Kanady działał w organizacjach polonijnych, takich jak: Stowarzyszenie Polskie w Montrealu, Klub Ziem Polskich, Polski Instytut Naukowy. Wspierał finansowo różne cele społeczne, m.in. Bibliotekę Polską w Montrealu, Fundację Społeczno-Kulturalną, Uniwersytet Katolicki w Lublinie.

W 1981 r., w okresie stanu wojennego, organizował wysyłkę lekarstw do Polski. Przemiany, które zaszły po roku 1989, stały się impulsem do bardziej intensywnej działalności. W 1990 r. założył Polsko-Kanadyjską Izbę Handlową. Jej działalność polegała na szerzeniu wiedzy o Polsce,

propagowaniu inwestycji w polskim przemyśle i handlu oraz pomocy w kształceniu polskich menedżerów.

W uznaniu zasług w działalności na rzecz ojczyzny, w 1990 r. Prezydent Rzeczypospolitej w Londynie odznaczył Olgierda Brzeskiego krzyżem kawalerskim Orderu Polonia Restituta. Otrzymał też Złotą Odznakę Honorową Kongresu Polonii Kanadyjskiej. W 1997 r. władze samorządowe nadały mu tytuł Honorowego Obywatela Wrześni.

W 1957 roku poślubił Marię Teresę, córkę Bronisława Lasockiego herbu Dołęga, właściciela majątku Wilianów, w powiecie wileńskim. Dochował się czterech córek: Ady Marii, Anny Barbary, Weroniki Julii i Mariny Kateri. Ponieważ zawsze lubił przyrodę, kupił domek w Barry's Bay, gdzie wspólnie spędzano weekendy.

Wiele podróżował z rodziną. Zwiedzając różne zakątki, rozmyślał o zajęciu się archeologią. Marzenie to nie opuszczało go przez cały okres pracy zawodowej. W 1980 r. podjął studia z zakresu archeologii. W ramach praktyk brał udział w wielu pracach wykopaliskowych na całym świecie (Izrael, Cypr, Belize, Chiny, Francja). Nie zapominał o swoim młodzieńczym odkryciu – grodzie w Grzybowie. Aby podjąć badania, założył w 1989 r. Fundację Brzeskich (przy Poznańskim Towarzystwie Przyjaciół Nauk). Celem fundacji było m.in. finansowanie prac archeologicznych. Przekonał koła naukowe w Poznaniu, że gród w Grzybowie zasługuje na gruntowne i fachowe przebadanie. Badania prowadzono w okresach letnich, przy licznej udziale wolontariuszy, również przyjeżdżających z zagranicy. Marzenie młodości spełniło się. Dzięki jego staraniom Grzybowo stało się sławne, a trasa „Szlaku Piastowskiego” została uzupełniona o jeszcze jedno ciekawe miejsce.

Olgierd Brzeski zmarł nagle 2 grudnia 2000 r. w szpitalu w Montrealu, kilka dni po udanej operacji biodra. Przedwczesna śmierć oderwała od pracy człowieka pełnego pasji i zaangażowania we wszystko, co zaplanował i co realizował. Zgodnie z jego wolą prochy zostały sprowadzone do Polski i 25 maja 2002 r. złożone w rodzinnym grobie w Jarząbku.